

og jeg greb uvilkaarlig efter Bladet for at rive det og dem med i Stykker. — Da lagde en Haand sig let paa min Skulder, og mit Navn blev nævnet. Jeg saae op. Der stod hun med Taarer i Øinene,

men i Taarerne brød der sig et Smil, o! saa forjættelsesfuldt lysnende.

»Jeg veed Alt,« sagde hun, »jeg hørte det derinde fra, og forstaaer nu det Hele. Hvor kunde jeg

dog ogsaa et Øieblik troe, at De havde gjort det for at spotte mig; men de Andres Bestyrtelse og Vrede rev mig med. Tilgiv mig! Og — føiede hun sagte til — »vil De nu, saa spørg mig igjen

Preussiske Soldater i Gullerthagen.

om hvad De« — der spillede et Smil ned over hendes Ansigt — »ikke fik spurgt mig helt om hin Aften, saa skal jeg svare.«

Jeg spurgte, men ikke med Ord. — I Kysset, »jeg gav og fik« laa Spørgsmaal og Svar!

Da Professoren og Fruen kom ind, bleve de jo lidt forbausede over at see os Haand i Haand. Den første korte Forklaring fik de strax, idet hun fløi dem om Halsen med Raabet: »Han er min! Min!« og den vidtløftigere fulgte snart bag efter.

Ved Middagsbordet — thi jeg blev til Middag — kom Champagnen frem. Professoren drak vor Skaal, dog med Forbehold, som han sagde, indtil rette Vedkommendes Sanction indløb; men han drak den saa ogsaa to Gange for at bøde derpaa. Bag